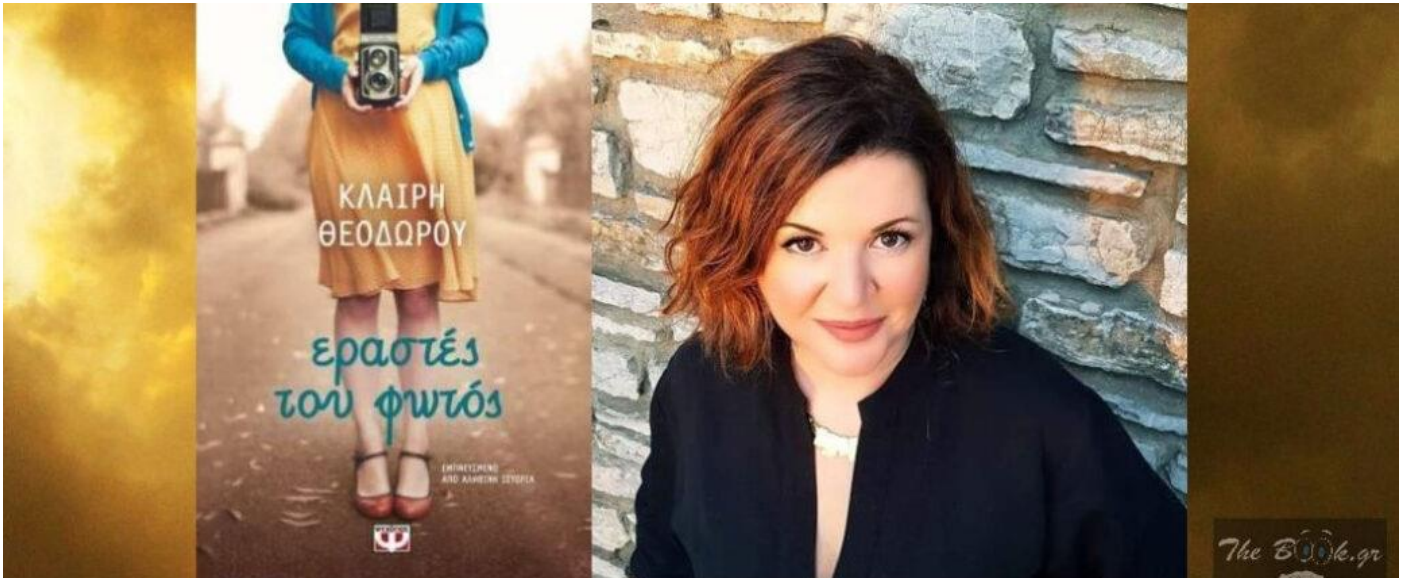

“Εραστές του φωτός”, γράφει η Κλαίρη Θεοδώρου

7 Φεβρουαρίου 2021

Τη σειρά δοκιμίων *Altera Pars* συνεχίζει ένα κείμενο της *Κλαίρης Θεοδώρου* για το βιβλίο της “**Εραστές του φωτός**” που κυκλοφόρησε τον Οκτώβρη του 2020 από τις εκδόσεις *Ψυχογιός*.

Κείμενο: Κλαίρη Θεοδώρου

ΟΙ ΕΡΑΣΤΕΣ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ αποτέλεσαν για μένα μια πρωτόγνωρη εμπειρία κι ας ήταν το έβδομο βιβλίο μου. Δεν είχα καταπιαστεί ξανά αποκλειστικά με κάποιο υπαρκτό πρόσωπο και η ευθύνη που πήγαζε ξαφνικά από αυτήν την επιλογή ήταν τεράστια. Ευθύνη και δέος. Αυτά ένιωθα τον καιρό που στριφογύριζε η ιδέα αυτής της συγγραφής στο μυαλό μου, πριν ακόμα τολμήσω να γράψω τις πρώτες λέξεις. Γιατί η Nelly’s, η θρυλική αυτή Ελληνίδα φωτογράφος του προηγούμενου αιώνα είχε για μένα ιδιαίτερη σημασία. Πέρα από την άκρως κινηματογραφική ζωή της - προορισμένη θα έλεγε κανείς για να γίνει βιβλίο- η Nelly’s υπήρξε για μένα εδώ και χρόνια σημείο αναφοράς. Της χρωστούσα πολλά, ναι, αυτό ένιωθα μέσα μου και ας μην την είχα γνωρίσει ποτέ. Είχα γνωρίσει όμως το έργο της και αυτό σε μια απόλυτα καίρια στιγμή, ένα σημείο καμπής θα τολμούσα να πω της ζωής μου.

Ανέκαθεν ήθελα να σπουδάσω φωτογραφία, επιθυμία όμως που μπήκε στον «πάγο» για πολλά χρόνια και για πολλούς λόγους. Σπούδασα λοιπόν Γερμανική Φιλολογία και αφού τελείωσα και το μεταπτυχιακό μου, συνειδητοποίησα ότι πλέον ήταν η κατάλληλη στιγμή- ή τώρα ή ποτέ- για να υλοποιήσω το όνειρό μου. Άλλωστε ήμουν πάντα άνθρωπος του «εδώ και τώρα» κι έτσι στα τριάντα μου πια βρέθηκα στη Σχολή Φωτογραφίας που τόσο πολύ είχα ονειρευτεί. Νομίζω ότι, αν ο καθένας από εμάς ρωτηθεί, σίγουρα θυμάται κάποιες -λίγες- στιγμές της ζωής του κατά τις οποίες ένιωθε πως βρισκόταν στο σωστό μέρος, τη σωστή στιγμή και για τον σωστό λόγο. Έτσι ακριβώς ένιωθα κι εγώ εκείνο το πρωινό του Οκτωβρίου. Πλήρης και ευτυχισμένη. Ανάμεσα σε δεκαοχτάχρονα που σούφρωναν ενοχλημένα τη μύτη τους από τη μυρωδιά των χημικών -η αίθουσα διδασκαλίας ήταν ακριβώς δίπλα στον σκοτεινό θάλαμο- εγώ αισθανόμουν πως μετά από πολύ δρόμο και πολύ κόπο, είχα επιστρέψει στο «σπίτι». Στο «σπίτι» μου!

Ιστορία της φωτογραφίας ήταν το πρώτο μάθημα, τις πρώτες δύο ώρες εκείνης της μέρας και οι εικόνες που προβλήθηκαν με το που έσβησαν τα φώτα ήταν τα γυμνά της Nelly's στην Ακρόπολη. Έτσι ταυτίστηκαν για μένα τα επόμενα χρόνια τόσο εκείνη όσο και το έργο της με τις σπάνιες στιγμές απόλυτης ευδαιμονίας και -ίσως το πιο σημαντικό όλων- την αναγνώριση και τη συνειδητοποίησή της αξίας των αισθημάτων αυτών . Κι έτσι μετατράπηκα σε ένα είδος συλλέκτριας. Συλλέκτρια ευτυχίας. Συλλέκτρια «Nelly's» ό,τι κι αν σήμαινε αυτό. Αγόρασα τα βιβλία της, διάβασα οτιδήποτε σχετικό υπήρχε στο διαδίκτυο με εκείνη, βρήκα εφημερίδες και περιοδικά -ελληνικά και ξένα- που είχαν αναφορές σε αυτήν και στο έργο της, έφαξα όλες τις σπουδαίες προσωπικότητες που είχε συναντήσει και τις μεταξύ τους σχέσεις, περπάτησα στους «δρόμους» της, φόρεσα τα «παπούτσια» της, είδα μέσα από τα μάτια της και τον φωτογραφικό της φακό. Και κάπως έτσι τολμώ να πω ότι τη γνώρισα. Διάβασα ανάμεσα στις λέξεις της, ένιωσα αυτά που δεν εξέφρασε με λόγια, βίωσα τις χαρές, τις πίκρες, τη δόξα και την απογοήτευση. Και όλο αυτό μετουσιώθηκε σύντομα σε λέξεις. Νέες λέξεις, δικές μου, λέξεις που αρχικά με τρόμαζαν. Δεν ήξερα αν τη δικαίωναν, αν της απέτιναν τον φόρο τιμής που της αρμόζει. Δύσκολο πράγμα για ένα παραμυθά -αυτό δεν είμαστε όλοι οι συγγραφείς;- να αποποιηθεί τη φαντασία του. Δεν ήταν εύκολο να το κάνω. Δεν ήθελα να το κάνω. Μπορούσα να μείνω πιστή στα γεγονότα -στο ποιος, πού, πότε και πώς- όχι όμως και στο γιατί, όχι στο συναίσθημα, όχι στην ψυχή. Κι έτσι η Nelly's μετονομάστηκε. Και γεννήθηκε η Άλμα. Η Άλμα που είναι η Nelly's, αλλά όχι ακριβώς. Η Άλμα που είναι η Nelly's, όπως την είδα εγώ. Όπως την ερμήνευσα εγώ, όπως με ενέπνευσε εκείνη. Και δίπλα της η Ελληνόπη. Μια γυναίκα που θα μπορούσε να υπάρχει, δεν υπήρξε όμως ποτέ πέρα από τη δική μου φαντασία. Τη χρειαζόμουν την Ελληνόπη. Ήταν ο καθρέφτης μου. Αυτά που θα ήθελα να έχω πει, να έχω κάνει, να έχω ζήσει, αν ποτέ συναντούσα από κοντά τη σπάνια αυτή γυναίκα, τη Nelly's.

Δεν τις συνάντησα ποτέ. Ούτε τη μία ούτε την άλλη. Μονάχα σε αυτές τις σελίδες. Κι όμως... Για μένα είναι φίλες. Φίλες καρδιάς. Φίλες ζωής.

Το βιβλίο “Εραστές του φωτός” κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Ψυχογιός

Η **Κλαίρη Θεοδώρου** γεννήθηκε στην Ελλάδα και πέρασε τα πρώτα παιδικά της χρόνια στη Γερμανία. Ζει στην Αθήνα με τον άντρα της και τα σκυλιά τους και λατρεύει τα ταξίδια. Είναι απόφοιτος του Τμήματος Γερμανικής Γλώσσας και Φιλολογίας της Φιλοσοφικής Σχολής Αθηνών και έχει πραγματοποιήσει μεταπτυχιακές σπουδές στη Διδακτική Ξένων Γλωσσών και την Εκπαιδευτική Αξιολόγηση. Επίσης έχει σπουδάσει φωτογραφία κι έχει εργαστεί ως φωτογράφος και συντάκτρια σε ελληνικά περιοδικά. Σήμερα εργάζεται σε σχολεία της Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης, ενώ παράλληλα ασχολείται με την καλλιτεχνική φωτογραφία, συμμετέχοντας σε ατομικές και ομαδικές εκθέσεις.